

Hiszem, hogy a képzelet
erősebb a tudásnál,
hogy a mítosz
igazabb a történelemnél,
hogy az álmok
hatalmasabbak a tényeknél,
hogy a remény
mindig győzedelmeskedik
a tapasztalat felett,
hogy a nevetés az egyetlen gyógyír
a bánatra.
És hiszem, hogy a szeretet erősebb
a halálnál.

(Robert Fulghum)

BULÁNYI GYÖRGY

MISE INÁRCSON

Testvéreim! Nagypó mesél, nagy a figyelem. Mesélje el hát, hogy mi a szerelem? Jön az első bál, első ideál... – halottam ezt az ócska m. dalt kisgyerekek koromban. De ez alkalommal csak egy virtuális nagypó fog mesét mondani, nem is fogja énekelni a maga meséjét, és egy másfajta nagy-nagy szerelemről fog szólni mai története. El is kezdem. Hosszú lesz, de azért még este el fog végelesz.

XXII. évfolyam 2. szám 2015. február

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi György, Mise Inárcson	2736
Turiák Ildikó, A megújulás eszköze...	2738
Sarló Csaba, Könyvajáló...	2741
Garay András, Kedves Olvasók!	2742
Dryp, Mir 1 mi jut az eszembe...	2742
Korponai Erzsébet, Renitens gondolatok...	2743
Géczy Ivánné, Ahol születtem	2746
Farkas István, Vázlatok...	2747
Koronczay Lilla, A lélekgyógyító	2448
Merza József, Koldus a küszöbön	2749
Bulányi György, K.I.O. (részlet)	2751
Mécs László, Vadócba rózsát oltok...	2754
Barcza Barna, Jézus lelkisége	2754
Mlecsenkov Angel, Aki tele van...	2757
Vincze Gabriella, Hozzászólás...	2758
Az ordítózásról	2760
Görgey Gábor, Hangulatos tárca	2761

«Az emberi elkötelezés és folyóirata – családjunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országának megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

A régebbi számok elérhetők itt is:

<http://www.epa.oszk.hu/html/vgi/boritolapuj.phtml?id=02501>

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jóisten. Nem volt magányos. Nagy szerelemben élt-halt valakivel. Akkor szerelemben, hogy a Lelkük egészen közös volt. Nem is lett a Lelkük közösség, hanem már eredetileg is az volt, és éppen ezért lettek szerelmesek is egymásba, mert a lelkük közös volt. Elmondhatatlanul boldogan éltek egy nemistudom mekkora faluban, csak azt hallottam róluk, az áldottakról, hogy magyarul beszéltek. A falujuk neve: Időfalú volt, s ez a falu Idország kellős közepén feküdt. Úgy, a domboldalba, egy hős patak partján. Egyszer volt, másszor volt, nem is tudom, mikor volt,

gondoltak egyet. Azt gondolták, hogy legyen már részük az nagy boldogságukból másoknak is. Kötényt öltöttek ezért, s elkezdtek agyagot gyúrni. Kett t is gyúrtak. Szép lett az els is. De hát a második, az meg milyen lett? Az olyan szépre sikerült, hogy el sem tudom mondani nektek, hogy milyen szépre. Hát még mikor Lelket is leheltek, még hozzá a maguk Lelkét beléjük, akkor milyenné lettek? Olyan szépekké, hogy menten egymás nyakába borultak. A szebbik fajta azt mondta a másoknak, hogy Ember. Az Ember meg azt mondta a másoknak, a szebbre sikerültnek, hogy Asszony.

Aztán esett az es , fújt a szél, s az Ember addig nézte az Asszonyt, az Asszony meg addig nézte az Embert, hogy ki nem találjátok, mi lett annak a vége. Ezért inkább megmondom: szerelembe estek. S addig csókolgatták egymást, hogy nekik nem kellett kötényt öltetniük agyaggyúráshoz. Nem, mert csókolódzásuknak az lett a vége, hogy csak bölcs t kellett faragniuk, s belerakni abba egy síró-rívó csecsem t. El bb az els t, aztán a másodikat. Ki tudja mennyi gyerek lett a csókolódzás eredménye? Fél tucat, vagy egész talán, nem tudom? Hát annyi, amennyit a Jóisten adott. Mire megn ttek a síró-rívó bubák, akkorra meg k is elkezdtek csókolódzni. Olyan nagy sikerrel, hogy nagy-nagy nemzetek is születtek bel le.

Egyszer volt, hol nem volt, de ezt már pontosan tudom, mikor volt. Több mint ezerszáz esztendeje volt, hogy az egyik ilyen nagy és sokszázezer emberből-asszonyból álló nép eljött a világ egyik legszebb tájára. Nincs is szavam rá elmondani, hogy milyen szép volt ez a táj. Pisztrángok úsztak a patakokban. S a patakok nevei, Istenem, hogyan csilingeltek azok is! Az Urszu vize egy zúgónál beleömlött a Bisztrába, a Bisztra vize pedig futott a Marosba, a Marosé meg már egyre inkább megfáradtan csak beleömlött a Tiszába. Hát még az égig ér havasok meg hegyek, melyek l futottak lefelé a patakok, azok milyen szépek voltak! A Hargita, a Görgény meg az Istenszéke, s a Székelyk meg a gyalui havasok a tordai hasadékkal.

És még másfelé is hömpölyögtek a fürge patakok meg a gyönyör bbnél is gyönyör bb folyók: az Ilva vize, mely beleömlik a Szamosba, az meg a Tiszába, mely kiér az Alföldre, és a nektárt csöpögtet Tokaj lábánál beleömlik a Bodrog is a Tiszába. Öt folyó vize ömlik egybe, amíg Bodrog lesz bel le: a Tapoly, az Ondava, a Laborc, az Ung meg a Latorca. A Tisza meg elviszi vizüket a széles Dunába. A Duna meg az összes vizeket a tengerbe, de közben még felszedi a Maros testvéreinek, az Olnak megfáradt, de a székely havasokban még fürge vizét is. Meg ne haljatok, amíg mindegyikbe bele nem nyújtottátok legalább a kisujjatokat! Nem mondom tovább, hogy micsoda csodaországba került ez a nép, a mi népünk. Az egyik söm, talán a harmincadik vagy negyvenedik nagyapám és nagyanyám ott volt Vereckénél is, amikor a Tisza forrásvidékén bejöttek k e felejtethetlenül drága földre.

Más mesébe kezdek. Egyszer volt, hol nem volt, nem tudom mikor, de nagyon régen volt, mikor is egy nagyon szomorú órában elfelejtettük, hogy Isten akaratából csak csókolódzni szabad. Meg ölelni és ölelni. Ennyit és ennyit tehetünk csak, és sohasem rabolhatunk, meg sohasem ölhetünk. Hullahegyek lettek e felejtésünkben l meg hadi özvegyek és hadi árvák. Meg számárságokat is kezdtünk beszélni. Olyanokat, hogy Talpra magyar meg, hogy fényesebb a láncnál a kard. S e számárkodásainkba még a Jóistent is belekevertük: László királyunk vitéz lovagságát, ó ha csak ezt látnád. Majd belepusztult nemzetünk e kardot meg László lovagságát dicsérésbe. Abba, hogy elfelejtettük, hogy csak csókolódzni és ölelni szabad.

De mielőtt még egészen elpusztultunk volna, jött valaki, aki kezdetben, azaz olyan régen, amikor még id sem volt, ez a valaki magánál a Jóistennél élt. És eljött onnan közénk, hogy újra elmondja nekünk, amit id közben elfelejtettünk. Azt, hogy mi a módi odafent az világukba. De mi nem sokat tör dtünk vele, és annak rendje és módja szerint felszegeztük egy fára, hogy belé fojtsuk a szót Belé bizony, mert mi csak arról akartunk tudni, hogy fényesebb a láncnál a kard, meg arról, hogy az ellenséget bele kell fojtani a tenger vizébe. Arról, hogy csak ölelkezni szabad, nem akartunk hallani. Így voltam ezzel magam is. Ifjúságomban hívtak, hogy menjek a Donnak sárga vizéhez és mentem is volna, ha korábban szenteltek volna pappá, De mikorra felszenteltek, már bekövetezett volt a második magyar hadsereg sztálingrádi katasztrófája.

Egyszer volt, hol nem volt, pontosan Debrecenben és 1945 februárjában az történt, hogy négy-öt magyar összehajolt. Magam is köztük voltam. Akkor töltöttem be 26. évemet. Olyan 16-18 éves korú lányok meg fiúk voltak ezek az összehajló magyarok. Mit csináltunk összehajolva? Felfedeztük a spanyol viakszot. Rájöttünk, hogy mit tanított Jézus. Mit l lettünk ilyen okosak? Attól, hogy a tanító nénik megtanított bennünket hat éves korunkban olvasni, S azt kellett olvasnunk, amit találunk. Ha az van leírva, hogy Szeressétek ellenségeiteket, akkor nem lehet azt olvasni, hogy... Mit is? Azt, hogy verjétek ki fegyvereitekkel az oláhokat Erdélyben l. Nem lehet, ha egyszer Jézus tanítványainak képzeljük meg mondjuk is magunkat – keresztényeknek. Jézust felszegezték egy fára, a f felfedez t csak fel akarták kötni egy fára. De olyan irgalmas bírái voltak, hogy nem tették meg vele. Arra ítélték csak, hogy raboskodjék, amíg él. Ennek ellenére 42. születésnapját már börtönön kívül ünnepelte meg szüleiével, testvéreivel, barátjaival. Mit csinált napközben, amikor nem ünnepelt? Törte a kokilla vasat a jászberényi úton az ócskavas-telepen, második m szakban pedig ellen rizgette, hogy ifjúságában helyesen fedezte fel-e a spanyol viakszot. A harmadik m szakban pedig megint kereste a négy-öt magyart, akivel összehajolhatna.

Talált is valakit. Többek között egy papot '67-ben, aki

elmondta, hogy van neki egy unokabátyja. is katolikus pap szegény, de nem tudja megtalálni a spanyol viaszkot. Azt állítja nagy-nagy bajában, hogy nincs is spanyol viasz. Nincsen, aki válaszolni tudna az kérdéseire, és emiatt aztán csak veszekszik az Istennel. Elhozhatná-e hozzám? Mondtam, hogy csak hozza. Bízta is, hogy jöjjön. Nem akart jönni: Minek menjen, ha egyszer nincsen spanyolviaszk? Aztán mégis csak eljött egyszer, nagyot beszélgettünk, s odaadtam neki a KIO hat vastag szamizdat kötetét. Falta, s mire elolvasta, megtalálta is a spanyolviaszkot.

Testvéreim, mert megtalálta azt '68-ban, ezért lehetünk mi negyven évvel később, 2008-ban itt és most az inárcsi M vel dési házban. 40 éves fiatal legény volt még akkor. Feri volt csak, nem Feri bácsi. Egy regényt lehetne írni életér l. A Bokorban annyi ember él olyan, akiknek élete megérdemelne egy regényt. De Feri bácsi életregénye lenne köztük alighanem a legszínesebb. Már elmúlt 60 esztendő, mire a dicsőséges felszabadító vörös hadsereg végre kitakarodott hazánkból, de itt hagyta társadalmunkban a maga szennyét: az ateizmust. Ha nem tudnátok, megsúgom Nektek, hogy az ateistákat is a Jóisten teremtette. És a maga képére és hasonlatosságára tette, amit tett. És csak azért, hogy ne legyenek ateisták, hanem legyenek azok is az szerelmes lányai és fiai. És Feri bácsi addig törte a fejét, és addig imádkozott, amíg meg nem találta a módját, hogyan is lehet megszólítani az ateistákat.

És valamikor, jó tíz éve, meg tudta szólítani az ateista Bíró Lajost. Lajos meg a felségét, meg a maga két gyereket, meg még a Tiszavirág meg a Napvirág nevű közösségeinek tagjait. Tíz év kemény munkájának, spanyolviaszk felfedezésének háttérével szolgáltatathatom én ki most az egyház szentségeit Lajos gyermekeinek: Ágnesnek és Gábornak, akik hisznek Jézusban. Hisznek ám! Ennek a hitüknek az a tartalma, amit Jézus tanított, amit most megszentelt formák között nyilvánosan lepecsételünk jézusi testvérei közösségeinek színe előtt. Nem bubákat öntünk meg, akik csak sárgát meg zöldet tudnak csinálni. A hitüket pecsételjük le. Meger sítjük ket, hogy tanítványaik is legyenek. Megújítják szövetségüket Jézussal. Amen.

Fodor Ákos

IS

Nagy pohárból is lehet kicsit kortyolni.
– Ez is: szabadság!

TURIÁK ILDIKÓ

A MEGÚJULÁS ESZKÖZE AZ ÖKUMENIZMUS

1. Jézus szándéka és a kereszténység eddigi útjának eredménye.

Az eredmény, amit valamennyien jól ismerünk: a számtalan keresztény felekezet. Ezek a felekezetek mindnyájan egy forrásra hivatkoznak és közös gyökérből eredeztetik magukat.

Nekünk, e felekezet bármelyikében élő keresztények bármelyikének meggyezésünk, hogy forrásunk, gyökerünk Jézus és számunkra megízelt tanítása. Hivatkozási alapunk, eredő pontunk, hogy létrehozott egy tizenkét tagú közösséget. Lelkükre kötötte, hogy szeressék egymást, szeressék felebarátaikat, szeressék ellenségeiket. Lelkükre kötötte, hogy legyenek egyek az Isten világából való szeretetben és terjesszék ezt el a Föld végső határáig.

A közösen vállalt forrásból, sajnálatosan, valami Jézus céljától különböző gyümölcs született. Számtalan keresztény gyülekezet jött létre. Ez, miként erről még a későbbiekben beszélni fogok, nem feltétlenül kereszteli a jézusi szándékot. Az azonban már igen, hogy e felekezetek nem állnak túl jól az egymás iránti szeretet dolgában. Ennek következtében szükségszerűen nem állhatnak jól az emberiséget eggyé tevő szeretet terjesztésének dolgában sem.

Voltunk ugyan már rosszabbul is a korábbi történelmi időkben. Voltunk már fegyverrel is szemben egymással. Volt, amikor máglyával, kópáddal próbáltuk egymás meggyezését alakítani. Ez elsősorban a történelmi egyházakra, ezeken belül a katolikus egyházra vonatkozik. Minthogy én katolikus vagyok és annak ellenére, hogy nem vagyok autentikus személy, szeretnék az egyházam nevében bocsánatot kérni azokért a borzalmakért, amelyeket elkövettünk. Igen szégyellem magamat. Szeretném, ha az egyházam hivatalos képviselői, s a pápa is nyilvánosan bocsánatot tartana az inkvizícióért, a vallásháborúkért, a népiirtásokért - lásd indiánok - s minden ártásért. Sovány vigasz lehet csupán számunkra, hogy mindez már a múlté.

Miért is gyenge az ökumenikus párbeszéd határfoka? S hogyan tehet hatékonyabbá? Ezekre a kérdésekre kell keresnünk a feleletet.